

[Tredje næstformand]

mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 140:

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.
(Fremsat 30/1 85).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 142:

Forslag til lov om frikommuner.
(Fremsat 30/1 85).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Henning Rasmussen (S):

Det er rigtigt at give kommunerne frie hænder til at løse en række kommunale opgaver. De er i en lang række tilfælde tvunget til at følge nogle regler og metoder i arbejdet, som de synes kunne være enklere og kunne føre til et hurtigere og bedre resultat for de borgere, der bor i kommunen. Derfor er der hos næsten alle folkevalgte i kommunerne et ønske om større frihed til at gøre tingene anderledes og hos de fleste et ønske om at gøre det lige så godt som eller bedre, end de gør det i dag – for både unge og gamle i kommunen.

Socialdemokratiet har præcis det samme ønske. Vi ser derfor meget gerne, at der gives

muligheder for forsøg i kommunerne, så vi kan få forbedret vort samlede offentlige system. Vi er helt overbeviste om, at der er mange gode ideer at hente, og siger derfor principielt klart ja til et frikommuneprojekt, et ja, som vi i øvrigt har sagt for længe siden, og alle kender det derfor.

Men af de mange udtalelser, der er faldet fra folkevalgte i kommunerne og fra mange borgere, der har sagt deres mening om sagen, fremgår det klart, at der hos mange er en skeptisk indstilling over for rammer og fremgangsmåder ved den danske regerings frikommuneprojekt.

Man spørger f.eks.: hvorfor er lovforslag og andre initiativer ikke som i Sverige forbedret af et udvalg med både kommunale og statslige repræsentanter, men alene i statens organer? Hvorfor vil indenrigsministeren som bebudet i pressemeddelelsen af 22. januar nedsætte en række arbejdsgrupper, der skal udarbejde oplæg til projekter til forsøgs-kommunernes brug? Det er jo tanken, at ideerne og projekterne helt og aldeles skal være kommunernes egne, og ministrene kan jo i forvejen tage initiativer til forsøg overalt i landet.

Man spørger: kan vi regne med at få lov til at lave forsøg, som regeringens partier ud fra ideologiske eller politiske synspunkter er uenige i? Det er jo tanken, at den enkelte fagminister skal godkende forsøgene, og at regeringens moderniseringsudvalg i særlige tilfælde skal godkende dem.

Indenrigsministeren startede eksempelvis med at sige nej til et forsøg med at afskaffe karensdagen og har klart afvist at give interesserede kommuner tilladelse til at give små grupper af plejepatienter med forsømte tænder et tilbud om gratis kommunal tandpleje.

Jeg vil gerne føje til, at jeg udmærket godt ved, at kommunalbestyrelser og amtsråd selv afgør, om de vil lave et bestemt forsøg, og at de til enhver tid kan standse det og træde ud af det. De kan altså nægte at være med til noget, de ikke vil. Det er imidlertid ikke dem, men regeringen, der sætter den politiske grænse for, hvad man må, og hvad man ikke må.

Man spørger videre: hvordan kan man tro, at regeringen mener det oprigtigt med den store kommunale frihed, når man på et meget væsentligt punkt, nemlig det økonomiske, begrænser friheden stærkt? Man må ikke